

min Haand er træt, og mine Øjne matte. Saa være da dette din Moders sidste Ord til dig i Forkrænkkeligheden: Nedbøj dig for Herren din Gud med et sønderknust Hjerte, at den hellige Aand skal blive udløst i dig formedelst vor dyrebare Frelser Jesum Kristum. Den Barmhjertige se i Naade til dig, at du ikke paa den yderste Dag skal vækkes af Dødens Søvn med det forfærdeligste af alle Ord: Gaa bort fra mig, Usalige, jeg kender dig ikke.“

Per laa endnu med Moderens Brev i Haanden, da Eberhard en halv Timestid efter kom ind for at overbringe Professorens Svar. Ved Broderens uformodede Tilsynekomst skjulte han hastigt Brevet under en Lagenflig.

Eberhard blev staaende i Døren. Han havde Hast og skulde gaa.

„Det var naturligvis, som jeg sagde,“ forkyndte han med Tilfredshed. „Josefine bringer den Besked, at Professoren ikke tog ud mere i Dag, naar der ikke var nogen overhængende Fare. Han skulde derimod gerne se herud engang imorgen Formiddag, ifald det ønskedes.“

Per svarede blot med et Nik. Det var knap nok, at han opfattede, hvorpaa Meddelelsen gik ud. Ikke heller gik det straks op for ham, at der i Eberhards sidste Ord laa en fornyet Henstilling til ham om at afstaa fra sit Forlangende. Først da Broderen vendte sig om og ret ublidt trak Døren til efter sig, blev han i det hele rigtig nærværende.

Han forstod ikke selv den uhyggelige og knugende Stemning, Læsningen af Moderens Brev havde efterladt hos ham. Han havde været forberedt paa strengt fordømmende, ja skaanselsløse Ord; men den hele Skrivelse lod ham ganske kold. Hans første, bevidste Tanke, efter at han første Gang havde gennemlæst den, havde været Ønsket om, at disse Afskedsord aldrig var kommen ham ihænde.

Han lagde dog hele Skylden for sin Skuffelse over paa sig selv. Han bebrejdede sig, at han ikke mere samvittighedsfuldt havde efterkommet den Paamindelse, Moderen havde givet ham udenpaa Brevet. Han burde ikke have læst det i et Øjeblik, da hans Sind endnu var lidt ophidset efter den lille Strid med hans Søkende. Han vilde nu gemme det hen og læse det paany i en mere „stille“ Time, naar han igen var helt alene hjemme hos sig selv. For ogsaa det havde virket forstemmende paa ham, at først Signe og siden en af Tvillin-